

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Galaten 6, 14 - 15
Ochtenddienst / middagdienst

Broeders en zusters,

1. **Zingen : Psalm 111 : 1 en 2**
2. **Lezing van de wet**
3. **Zingen : Psalm 130 : 1, 2 en 4**
4. **Gebed voor vergeving van de zonden en vernieuwing door de Heilige Geest**
5. **Schriftlezing : Galaten 5 : 1 – 12 en Galaten 6 : 11- 17**
6. **Zingen : Psalm 98 : 2 en 4**
7. **Tekst : Galaten 6 : 14 - 15**
8. **Zingen : Psalm Gezang 91**
9. **Dankzegging en voorbede**
10. **Dienst van de offeranden**
11. **Slotzang : Gezang 139 : 4 en 5**

Middagdienst

1. **Zingen : Psalm 111 : 1 en 2**
2. **Gebed voor zegen over opening van Gods Woord**
3. **Schriftlezing : Galaten 5 : 1 – 12 en Galaten 6 : 11- 17**
4. **Zingen : Psalm 98 : 2 en 4**
5. **Tekst : Galaten 6 : 14 – 15**
6. **Zingen : Gezang 91**
7. **Belijdenis van geloof door het zingen van Gezang 179b**
8. **Dankzegging en voorbede**
9. **Dienst van de offeranden**
10. **Slotzang : Gezang 139 : 4 en 5**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

Wat maakt Paulus zich toch druk. In de hele brief aan de Galaten kun je zijn opwinding proeven. “Ze moesten zich laten castreren, die onruststokers!”. Er zijn mensen die dat wel erg sterke woorden vinden in onze NBV, maar het is wel wat Paulus bedoelt. Want aangezien het Joden zijn die erop aandringen dat mensen besneden worden, kan Paulus hier geen besnijdenis bedoelen. Want ze zijn al besneden. Nee, hij bedoelt wat er staat: “Ze moeten zich maar laten castreren, die onruststokers!”. Dat zijn Zijn woorden in Galaten 5,12.

Je kunt je afvragen waarom Paulus zich zo opwindt. Waarom toont hij niet een beetje meer begrip voor zijn Joodse broeders en zusters. Want die zitten best in een moeilijk pakket. Het zijn broeders en zusters die in de Joodse gemeenschap zijn opgegroeid. In een hechte gemeenschap met veel familieverbanden. Een gemeenschap met heldere regels die de onderlinge band in een heidense omgeving verder versterken. Want ze zijn het uitverkoren volk van God. Een volk dat zich niet mocht vermengen met andere volken. En in gehoorzaamheid aan de Here ging men dan ook niet aan tafel met onbesnedenen. En dat deden ze dan ook niet. En wie dat wel deed was verwerpelijk.

Maar nu waren ze christenen geworden. En op zich was dat heel mooi, maar het leverde aan de andere kant wel veel praktische problemen op. Want ze hadden nu broeders en zusters uit andere volken. En die broeders waren niet besneden. Daar hadden ze goed contact mee en daar gebruikten ze ook de maaltijd mee. Ze moesten zichzelf daarbij best overwinnen, maar het zou niet zo erg geweest zijn als hun familie, vrienden en kennissen uit hun oude gemeenschap daar niet zo'n moeite mee zouden hebben. Deze liepen hen verwijten te maken en drongen er bij hen op aan dat ze daarmee zouden stoppen. Deze broeders en zusters zaten in de tang. Het was één van tweeën: of doorgaan met dit contact met onbesnedenen en het contact met hun familie, vrienden en kennissen verliezen óf stoppen met dit contact met deze onbesnedenen. Deze christenbroeders en zusters voelden zich dus in het nauw gedreven en wilden liever niet kiezen. En wie kan zich dat niet voorstellen. Wie zou graag het contact met familieleden, oude vrienden en kennissen willen opgeven? En nu hadden ze een oplossing bedacht. Als hun christenbroeders uit de heidenen zich nu zouden laten besnijden, dan was het probleem opgelost. Dan konden ze in beide groepen leven.

En zeg nu zelf, zo'n groot offer is dat toch niet. Als je op volwassen leeftijd besneden wordt, dan ben je daar een paar dagen goed ziek van, maar dan is het over. Dat is toch een klein offer vergeleken met het verliezen van familie, vrienden en kennissen. Waarom zou je dat niet van die christenbroeders uit de heidenen vragen?

Als Paulus dus in Galaten 6,12 eigenhandig schrijft dat ze vervolging willen voorkomen om het kruis van Christus, dan gaat het dus niet om vervolging door de Romeinen, maar om vervolging door de Joden. En als ze dus hun christenbroeders uit de heidenen zouden kunnen overhalen zich te laten besnijden zou hun probleem opgelost zijn. Ja, sterker nog, ze zouden goede sier maken bij de Joodse gemeenschap. En dat roept de vraag waarom Paulus hier nu zo'n enorm probleem mee heeft. Deze wens van zijn Joodse christenbroeders en zusters is toch heel begrijpelijk. En waarom moet Paulus hier nu zo'n punt van maken? En daarbij zulke grote woorden gebruiken?

Ik bedien u het Woord van de Here onder het volgende thema:

Het kruis van Jezus Christus verandert alles.

Paulus schrijft in vers 14 heel massieve woorden. "Ik wil me op niets anders laten voorstaan dan het kruis van Jezus Christus, onze Heer." Het woord 'voorstaan' had hij al eerder gebruikt. Maar wat is dat eigenlijk, jongens en meisjes? Je laten voorstaan. Je zou het kunnen omschrijven als 'trots zijn op'. Als je een mooie tekening hebt gemaakt op school en de juf laat je naar voren komen om je tekening aan de andere kinderen te laten zien, dan staan je letterlijk vooraan. Je wordt geprezen en je kunt trots zijn op jezelf. Zo willen die Joodse christenbroeders zouden zich erop laten voorstaan als ze hun broeders uit de heidenen ertoe zouden kunnen bewegen op zich te laten besnijden. Ze willen geprezen worden door de andere Joden en ze zouden trots kunnen zijn op zichzelf. Als Paulus daarop reageert met te zeggen dat hij zich op niets anders wil laten voorstaan dan het kruis van Christus, dan laat hij zien dat hij totaal anders denkt. Want deze broeders zouden trots zijn op zichzelf. Daar kunnen we ons wat bij voorstellen. Het is hun verdienste.

Maar wat Paulus zegt is eigenlijk heel vreemd. Want hoe kan hij zich laten voorstaan op iets wat helemaal niet zijn prestatie is? Dat kan alleen maar als er een emotionele band is tussen jou en degene die de prestatie heeft geleverd. Veel jongens hier begrijpen dat wel. Als Feijenoord dit seizoen een beetje goed presteert dan zullen zij er trots op zijn. En ik vermoed dat menig ouder trots is op het diploma dat zoon of dochter heeft be-

haald. Of trots is op het rapport waar het mee thuis is gekomen. Niet je eigen werk. Maar je bent er trots op. En zo is Paulus vol van het werk van zijn Heiland Jezus Christus. Hij wil niet zelf voorop staan. Wat hij zelf heeft gepresteerd telt niet. In Filippenzen 3,8 noemt hij zijn eigen prestaties zelfs 'afval'. Paulus wil het volle licht op het kruis van Christus laten vallen. Want dat kruis van Christus is feitelijk het enige dat telt in deze wereld.

Wij zijn eraan gewend dat het kruis een belangrijk teken is van het christelijk geloof. Maar het moet in de dagen van Paulus wel heel vreemd zijn overgekomen dat iemand zo kan jubelen over een kruis. Het kruis riep bij bijna ieder gezond mens in die dagen walging op. Want wie van ons zou jubelen over de elektrische stoel? Wie van ons zou daar enthousiast over doen? Welke organisatie zou de elektrische stoel tot herkenningsteken maken? Een prominente plaats geven op het briefpapier van het bedrijf? Dan heb je toch een beetje morbide karakter. En dan is een elektrische stoel nog een redelijk beschaafd instrument om mensen terecht te stellen. Bedoeld om iemand snel terecht te stellen. Maar het kruis heeft niets beschaafds. Het is juist bedacht om het sterven zo lang en pijnlijk mogelijk te maken. Een martelwerktuig met het doel om iemand een lange en pijnlijke dood te laten sterven. Een verschrikkelijk werktuig. Dat is het symbool van de kerk. Dat is het instrument waar Paulus zich op laat voorstaan.

Maar dan niet op een willekeurig kruis, alsof hij het kruis zelf zo waardeert. Maar Paulus heeft het over een heel specifiek kruis. Het kruis van Jezus Christus. Want wat de Here Jezus aan dat kruis voor ons bewerkt heeft is onvoorstelbaar mooi. Want door dat kruis, zo schrijft hij, is de wereld voor hem gekruisigd en hijzelf voor de wereld. Wat wil Paulus met deze woorden zeggen? Gekruisigd zijn betekent dat iets dood is. Dat iets zijn macht heeft verloren. En als Paulus dus zegt dat de wereld voor hem gekruisigd is, dan zegt hij daarmee, dat de wereld voor hem niet veel meer betekent. De wereld met zijn prachtige beloftes van een prachtig leven als je maar rijk bent, of als je maar aanzien hebt, of als je maar macht hebt, al die dingen waar zoveel mensen naar streven, betekenen niet veel meer voor Paulus. De Joodse christenbroeders willen graag complimenten krijgen van hun volksgenoten. Het zal Paulus een zorg zijn wat ze van hem denken. Ja, dan zijn Zijn volksgenoten maar niet blij met hem. Dat ligt hij niet van wakker. Waar hij wel van wakker ligt is als het kruis van Christus in de verdrukking wordt gebracht. Want dat is wat er gebeurt als broeders uit de heidenen zich moeten laten be-

snijden. Want daarin zit de suggestie dat de mens gered wordt doordat hij de wet van Mozes naleeft. En voor die gedachte wil Paulus op geen enkele manier ruimte maken. Hij piekert er niet over om iets van de glans van Christus lijden en sterven op te geven voor wat waardering of acceptatie van volksgenoten die Christus afwijzen. En hij snapt ook zijn christelijke volksgenoten niet, dat die zich zo druk maken over de waardering van hun volksgenoten. Mensen die nota bene Mozes en de profeten kennen, maar die toch Jezus als de Messias verwerpen. Terwijl Mozes en de profeten toch juist wezen op Jezus Christus.

Het kruis van Christus, waar Christus aan gebonden was tot Hij zijn laatste adem uitblies en stierf. Dat kruis betekent voor Paulus vrijheid en leven. Het kruis van de Here Jezus betekent voor Paulus dus veel meer dan dat zijn zonden hem vergeven zijn. Ik vrees dat wij wel eens een te smalle kijk op het kruis van Christus hebben. Het kruis alleen maar om vergeving van onze zonden te kunnen krijgen en de hemel binnen te kunnen gaan. Maar het kruis is voor Paulus de, zoals de Duitsers dat zo mooi kunnen zeggen, de Umwertung aller Werten. De omkering van alle waarden. Wat ooit belangrijk was, is afval geworden. Heel het denken en streven van Paulus is veranderd sinds hij Christus heeft ontmoet.

En broeders en zusters, hoe zit dat bij ons? Wat betekent het kruis van de Here Jezus voor ons? Is dat het alles beslissende moment voor uw leven? De meesten van ons hebben de zomervakantie er inmiddels op zitten. Of misschien bent u hier met vakantie. Wat betekent dat voor u met het oog op het kruis van uw Heer Jezus Christus? Hopelijk hebt u nieuwe energie opgedaan in uw vakantie. Of doet u nieuwe energie op. Maar hopelijk hebt u uw vakantie ook gebruikt om de band met Christus aan te halen. Tijdens de gewone weken van het jaar, worden we gemakkelijk in beslag genomen door alle werkzaamheden. En werkelijk de tijd nemen om stil te staan bij onze band met Christus schiet er gemakkelijk bij in. De vakantie is daar de uitgelezen tijd. En als u daar in de vakantie geen tijd voor hebt gemaakt, zou ik u op het hart willen drukken om daar nu nog tijd voor te maken voordat het seizoen van vergaderen weer begint. En als de tijd van vergaderen weer begonnen is, is het ook goed om van tijd tot tijd hier ruimte voor te maken. Waarom zou u het niet gewoon in uw agenda zetten? Tijd om stil te staan bij uw Heer. Tijd om het Woord van de Here te lezen en te overdenken. Tijd voor gebed. De wereld maakt zich druk over de een jackpot in de Italiaanse loterij. Alsof dat de leegte

in van God vervreemde harten kan vervullen? Het kruis van Jezus Christus betekent het einde van de oude wereld met zijn zelfzucht, egoïsme, genotzucht en overwaardering voor dingen die een mens niet blijvend kunnen vervullen. Het einde van deze slavernij.

In vers 15 trekt Paulus een heldere en scherpe conclusie uit het voorafgaande. 'Het is volkomen onbelangrijk of men wel of niet besneden is, belangrijk is dat men een nieuwe schepping is.' De besnijdenis hoorde bij de oude bedeling. En in die bedeling was de besnijdenis zeer belangrijk. Maar er is een nieuwe periode aangebroken toen Christus zijn leven gaf voor onze zonden. Nu is het niet meer belangrijk of je besneden bent of niet. Nu is het belangrijk of je in Jezus Christus opnieuw geboren bent. Nu is het belangrijk of de wereld voor u gekruisigd is en u voor de wereld. En dat is dus wat u voor uzelf moet nagaan. Is het kruis van Christus voor mij het beslissende moment in de geschiedenis van de wereld en in de geschiedenis van mijn leven?

En of we net als Paulus ons alleen laten voorstaan op het kruis van Jezus Christus wordt bepaald of we Hem liefhebben. Zoals we trots kunnen zijn op onze kinderen als ze hun best hebben gedaan op school of bij hun sport of thuis. Kunnen wij ook zo wijzen op Christus? Is zijn dood in onze plaats alles wat voor ons telt of niet. Daaraan is te zien of we een nieuwe schepping zijn of niet.

Amen